

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 340/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **REALITY** –

██████████ zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., Pred Poľom 1652, Trenčín, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Ažaltovič, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 20 C 223/2015-199 z 9. marca 2018, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5 Co 207/2018-237 z 27. februára 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 192/2019 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. augusta 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 C 223/2015-199 z 9. marca 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 207/2018-237 z 27. februára 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 192/2019-268 z 29. apríla 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Rozhodnutia všeobecných súdov uvedené v záhlaví tohto uznesenia navrhuje zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom bol na základe žaloby sťažovateľky vedený pod sp. zn. 20 C 223/2015 spor o náhradu škody v sume 919 249,21 eur proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“),

a to z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v súvislosti s vyhlásením a vedením konkurzu na majetok obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] v konkurznom konaní, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“).

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 223/2015-199 z 9. marca 2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd na základe odvolania podaného sťažovateľkou rozsudkom č. k. 5 Co 207/2018-237 z 27. februára 2019 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalovanej priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu a žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť argumentujúc, že

a) okresný súd a následne aj krajský súd bez vyhodnotenia konkrétnych skutkových zistení v ich časovej súvislosti, najmä z hľadiska toho, aké úkony urobila alebo opomenula urobiť správkyňa (ktoré sťažovateľka podrobne popisuje v ústavnej sťažnosti, pozn.) v neprospech úpadcu i niektorých veriteľov v dobe od podania podnetov z ich strany konkurznému súdu na odvolanie správkyne z funkcie, len všeobecne konštatovali, že v postupe konkurzného súdu pri plnení jeho dohliadacej činnosti vo vzťahu k správkyňi nezistili žiadne pochybenia (nesprávny úradný postup), prakticky vôbec riadne nezdôvodnili svoje rozhodnutia, ktoré tak neobsahujú žiadne konkrétne skutočnosti k jej námietkam a nedávajú odpoveď na podstatné dôvody, na ktorých bol založený ňou uplatnený nárok;

b) konštatovania okresného súdu i krajského súdu o nezistení nedostatkov v postupe konkurzného súdu, ktorý reagoval na všetky podnety úpadcu i veriteľov vrátane sťažovateľky, je nepostačujúci, keď pre posúdenie správnosti postupu konkurzného súdu nie je vôbec rozhodujúce, že tento súd formálne na takéto podnety reagoval a robil o nich rozhodnutia, ale podstatné je, či takýto postup konkurzného súdu bol aj po vecnej stránke správny a či zodpovedal skutočnostiam obsiahnutým v podnetoch úpadcu a veriteľov, a či ho teda aj po materiálnej stránke možno považovať za správny úradný postup. Vzhľadom na skutočnosti poukazujúce na to, že konkurzný súd neodvolal správkyňu z funkcie napriek jej zjavne nesprávnemu a nezákonnému postupu pri popieraní prihlásených pohľadávok, je celkom vylúčené, aby postup konkurzného súdu bolo možné považovať za správny úradný postup;

c) konkurzný súd postupoval pri výkone dohľadu nad činnosťou správkyne zjavne nesprávne a práve takýto postup konkurzného súdu viedol ku vzniku škody ňou uplatňovanej, keď v prípade včasného zásahu konkurzného súdu proti nezákonne konajúcej správkyňi úpadcu mohlo byť uznesenie o vyhlásení konkurzu zrušené odvolacím súdom a konkurzné konanie zastavené, čím by sa vzniku škody a nárastu jej rozsahu bolo zabránilo;

d) konštatovanie o samostatnej zodpovednosti správkyne za škodu spôsobenú jej činnosťou, ktoré je obsiahnuté v rozhodnutiach súdov oboch inštancií, tiež nie je v kontexte celkového zdôvodnenia uplatneného nároku správne, keď v konaní poukázala na protiprávne konanie správkyne práve v súvislosti s tým, že takéto jej protiprávne konanie bolo konkurznému súdu opakovane

signalizované a tento v rámci výkonu svojej dohliadacej činnosti nad zákonnosťou postupu správkyne úpadcu vôbec nereagoval takým spôsobom, ktorý by mohol takému nezákonnému postupu zabrániť, v dôsledku čoho nepochybné za škodu spôsobenú takýmto nesprávnym úradným postupom konkurzného súdu v konkurznom konaní zodpovedá štát a uplatnenie či neuplatnenie samostatného nároku na náhradu škody voči správkyňi nemôže mať na takúto zodpovednosť štátu žiaden vplyv,

e) sudy oboch inštancií sa absolútne žiadnym spôsobom nezaoberali a nezaujali žiadne stanovisko ani k jej námietkam, ktorými poukazovala na nesprávny úradný postup správcu dane ako veriteľa v konkurznom konaní, ktorý mal priamu súvislosť s nesprávnym úradným postupom správkyne úpadcu, keď táto nepodala proti novo vydaným platobným výmerom riadne opravné prostriedky. Konkurzný súd na opakované podnety úpadcu na zastavenie konkurzného konania a odvolanie správkyne z funkcie, pri ktorých úpadca práve na takýto nezákonný postup poukázal a tento aj doložil príslušnými rozhodnutiami o zrušení platobných výmerov, vôbec nereagoval a takto zjavne protiprávne konajúcu správkyňu ponechal vo funkcii a vytvoril tak možnosť na pokračovanie jej protiprávneho konania, ktorým táto napokon spoločnosť úpadcu celkom zlikvidovala. Práve takýto postup konkurzného súdu potom podľa sťažovateľky nebolo možné hodnotiť inak ako celkom nesprávny úradný postup, ktorý viedol ku vzniku škody, čo sa týka základu nároku, uplatňovanej podanou žalobou;

f) celkom nesprávne je aj konštatovanie súdov vo vzťahu k správcovi dane o tom, že tento v konkurznom konaní vystupoval ako veriteľ, a nie ako orgán verejnej moci, a preto nemožno na jeho postup aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“);

g) v kontexte uvedeného sú závery súdov oboch inštancií o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu správcu dane, ale i konkurzného súdu nielen nesprávne, ale aj celkom arbitrárne a neodôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (ďalej aj „označené práva“) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

8. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou

povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

9. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok, a to odvolanie, ktoré sťažovateľka využila, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

10. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľke (5. júna 2020) zachovaná.

11. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

13. Z uvedeného vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy a dohovoru, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny

proces v rozsahu, v akom tomto základnom právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd (obdobne pozri napr. IV. ÚS 457/2020).

14. Ústavný súd konštatuje, že námietky uvedené v časti II pod písm. a) a e) tohto uznesenia, ktoré smerujú proti napadnutému rozsudku krajského súdu, týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia a nezodpovedania podstatných argumentov sťažovateľky, boli predmetom preskúmania najvyšším súdom v rámci posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľky označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už spomínaný princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Sťažovateľka túto možnosť využila, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v časti námietok formulovaných v časti II pod písm. a) a e) tohto uznesenia podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

15. Na tomto mieste sa žiada uviesť, že ak sťažovateľka mala záujem ďalej namietať porušenie svojich práv rozhodnutiami všeobecných súdov pred ústavným súdom, svoju argumentáciu obsiahnutú v časti II písm. a) a e) tohto uznesenia mohla a mala smerovať proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorý sa vysporiadal aj s (ne)existenciou vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Tak, ako je popísané v časti III.4. tohto uznesenia, sťažovateľka vo vzťahu k ňou namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením síce formálne v petite označila za porušovateľa jej práv aj najvyšší súd, avšak v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadnu argumentáciu alebo odôvodnenie jej právneho názoru o tvrdenom porušení práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

16. K námietkam obsiahnutým v časti II pod písm. b), c), d), f) a g) tohto uznesenia ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorého obsah nepovažuje za potrebné citovať, konštatuje, že tieto sú celkom zjavne neopodstatnené.

17. Konkrétne k týmto námietkam ústavný súd poukazuje na tú časť napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej tento ozrejmil, v čom spočíva zmysel dohliadacej činnosti konkurzného súdu, pričom akcentoval, že úlohou konkurzného súdu je operatívne reagovať na problémy vzniknuté z činnosti procesných subjektov v priebehu konkurzného konania (bod 21 napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.). Krajský súd zdôraznil, že konkurzný súd reagoval a vysporiadal sa so všetkými návrhmi úpadcu, a to jednak na odvolanie správkyne konkurznej podstaty z dôvodu tvrdeného hrubého porušenia jej povinností, ako aj na zastavenie konkurzného konania a na jeho zrušenie. Nemožno sa teda stotožniť s názorom sťažovateľky, že konkurzný súd len formálne reagoval na podnety úpadcu, ale tak, ako to zdôraznil krajský súd za daného skutkového stavu, nebolo možné konštatovať zodpovednosť konkurzného súdu len preto, že nerozhodol v súlade s predstavami úpadcu. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že je celkom vylúčené, aby postup konkurzného súdu bolo možné považovať za správny úradný postup, keď konkurzný súd neodvolal správkyňu z funkcie napriek jej zjavne nesprávnemu a nezákonnému postupu pri popieraní prihlásených pohľadávok, ústavný súd uvádza, že úpadca v konkurznom konaní ani len nevyužil možnosť podať proti takémuto rozhodnutiu odvolanie.

18. Z ústavnoprávneho hľadiska je však podstatné to, že namietaný postup konkurzného súdu, ktorý vyhlásil konkurz, neodvolal správkyňu konkurznej podstaty, konkurzné konanie nezastavil ani ho nezrušil na návrhy úpadcu, všeobecné súdy vo veci sťažovateľky nepovažovali za nesprávny úradný postup, ale explicitne uviedli, že táto činnosť konkurzného súdu sa prejavila v jeho rozhodnutiach, ktorými boli tieto návrhy zamietnuté (bod 50 napadnutého rozsudku okresného súdu a bod 21 napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.). Nosným dôvodom zamietnutia sťažovateľkinej žaloby je tak celkom zjavne tá skutočnosť, že tieto rozhodnutia neboli pre nezákonnosť zrušené ani zmenené, a tak nebola splnená podmienka stanovená v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ako základný predpoklad ňou uplatneného nároku na náhradu škody. Pritom irelevantné je to, že sťažovateľka v žalobe a následne v priebehu konania tvrdila, že škoda jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, keďže právne posúdenie veci zo zisteného skutkového stavu prináleží všeobecnému súdu. Už len nad rámec uvedeného nosného dôvodu zamietnutia žaloby sťažovateľky všeobecné súdy konštatovali, že ani v postupe konkurzného konania v rámci ním vykonávanej dohliadacej činnosti neboli preukázané žiadne pochybenia, ktoré by zakladali zodpovednosť štátu za škodu. V tomto kontexte tak záver okresného súdu, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil, o nedôvodnosti žaloby ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, a preto je ústavne udržateľný.

19. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj nesprávnosť konštatovania súdov vo vzťahu k správcovi dane o tom, že tento v konkurznom konaní vystupoval ako veriteľ, a nie ako orgán verejnej moci, a preto nemožno na jeho postup aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.. Sťažovateľka na podporu tohto svojho argumentu uvádza, že v konaní bolo preukázané, že správca dane ako veriteľ prihlásil do konkurzu pohľadávky založené rozhodnutiami, ktoré nepochybne vydal ako orgán verejnej moci, a že tieto rozhodnutia boli jeho nadriadeným daňovým orgánom zrušené a správca dane napriek tomu na prihlásenej pohľadávke založenej takýmito rozhodnutiami zotrval a dokonca v neskoršom štádiu konkurzného konania vydal opätovné rozhodnutia, ktorými znova založil tú istú pohľadávku, avšak už ako pohľadávku proti podstate, čím vytvoril dve súbežne existujúce pohľadávky v tej istej výške, a to ako pohľadávku prihlásenú, ktorá nebola popretá, a ako pohľadávku proti podstate. Pritom pri vydávaní takýchto rozhodnutí a pri takomto postupe správcu dane ide podľa jej názoru nepochybne o výkon činnosti orgánu verejnej moci, a teda o taký postup, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.

20. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí súdov vyplýva, že vo vzťahu k tej časti argumentácie, ktorou sťažovateľka poukazovala na postup správcu dane pri vydávaní jeho rozhodnutí, súdy konštatovali nedôvodnosť žaloby opätovne s poukázaním na nesplnenie zákonného predpokladu podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže tento jeho postup mal bezprostredné vyjadrenie vo vydaných platobných výmeroch (bod 51 napadnutého rozsudku okresného súdu a bod 22 napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.). V časti tvrdeného nesprávneho úradného postupu pri prihlásení pohľadávok do konkurzu súdy konštatovali, že nejde o úradný postup v rámci výkonu činnosti, keď pri realizácii týchto úkonov správca dane v konkurznom konaní vystupoval ako veriteľ, a nie ako orgán verejnej moci, a preto nemožno na jeho postup aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z.

21. Ústavný súd konštatuje, že z časti argumentácie sťažovateľky, ktorá sa týka postavenia správcu dane ako veriteľa, nie je možné identifikovať, v čom spočíva ňou tvrdená nesprávnosť tohto názoru všeobecných súdov. Len jej názor o tom, že pri takomto postupe správcu dane (pri prihlasovaní

pohľadávok, hoc aj podľa jej názoru nesprávnom, pozn.) taktiež nepochybne ide o výkon činnosti orgánu verejnej moci, a teda o taký postup, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., je len vyjadrením jej nesúhlasu s právnym záverom všeobecných súdov. Ústavný súd v danej súvislosti uvádza, že jeho prieskumná činnosť nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom, a preto nie je jeho úlohou prehodnocovať správnosť právnych názorov všeobecného súdu, ku ktorým všeobecný súd dospel pri výklade podústavného práva, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil.

22. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval právne závery všeobecných súdov a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom rozsudku krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných krajským súdom arbitrárnosť, ktorá by mohla signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

24. K namietanému porušeniu týchto práv je potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta porušenie týchto jej práv v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto označených práv.

25. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.4. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd vo vzťahu k ňou uplatnenej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP po tom, ako konštatoval, že nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o taký extrémny prípad vybočenia z medzí § 420 pís. f) CSP, ktorý by bol dôvodom na uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka nekonkretizovala právnu otázku, ktorá v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu ešte nebola najvyšším súdom riešená.

27. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená advokátskou kanceláriou, táto v časti namietaného porušenia označených práv

uznesením najvyššieho súdu nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Bez potreby bližších doktrínálnych záverov k označeným právam sťažovateľky je potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo vyvodiť, ako malo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu poškodiť sťažovateľku na ňou označených právach podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu, pretože absentuje odôvodnenie, teda argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislostí tykajúcich sa porušenia označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, resp. sťažovateľka nijako nepolemizuje so závermi najvyššieho súdu o odmietnutí jej dovolania.

28. Odôvodnenie návrhu je pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom danou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

29. Pretože predmetná ústavná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu